

RELIGISKĀ ORGANIZĀCIJA
“Liepājas Krusta evaņģēliski luteriskā draudze”

Vienotais Reģ. Nr.90000116393
Krišjāņa Valdemāra iela 7, Liepāja, LV-3401
Tālr.: 28254886. Mājaslapa: <https://kalpot.lv/par-mums/liepajas-krusta-draudze/>

IESNIEGUMS

Liepājā
02.05.2018.

**Latvijas Republikas Saeimas
Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu
komisijai**
Jēkaba iela 11, Rīga, LV-1811

Par likumprojekta noraidīšanu

2018.gada 19.aprīlī Saeima nolēma nodot Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijai kā atbildīgajai komisijai likumprojektu „Grozījumi „Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likumā”” (dokumenta Nr.4782), turpmāk – Likumprojekts.

Īss apstākļu izklāstījums:

1922.gadā Latvijā savu darbību uzsāka Latvijas Evaņģēliskā Luteriskā Baznīca (turpmāk – Latvijas baznīca).

1928.gada 26.janvārī Latvijas baznīcai tika pieņemta satversme (1.pielikums; skat. arī Linards Rozentāls. *Izdzīvošana. Sinodālais pārvaldes princips Latvijas Evaņģēliski luteriskajā baznīcā 1948.-1984.gadā. Opera Theologica Universitatis Latviensis. Tomus III. Rīga: LU Akadēmiskais apgāds, 2017. 281.-296.lpp.*).

1934.gada 20.septembrī tika izdots likums par evaņģēlisko luterisko baznīcu (skat. arī Linards Rozentāls. *Izdzīvošana. Sinodālais pārvaldes princips Latvijas Evaņģēliski luteriskajā baznīcā 1948.-1984.gadā. Opera Theologica Universitatis Latviensis. Tomus III. Rīga: LU Akadēmiskais apgāds, 2017. 279.-280.lpp.*).

1944.gada oktobrī Vācu okupācijas iestādes uz Vācijas evakuēja Latvijas baznīcas arhibīskapu Teodoru Grīnbergu, kurš Latvijas baznīcas vadību atstāja Latvijā palikušā sava vietnieka mācītāja Kārļa Irbes rokās.

1944.gada rudenī no jauna okupētajā Latvijā par Reliģijas kultu lietu padomes (RKLP) pilvaroto tika iecelts Voldemārs Šeškins.

1945.gadā okupētajā Latvijā RKLP kontrolē bija palikuši un Latvijas baznīcas Virsvaldē darbojās tikai 5 cilvēki - mācītājs Kārlis Irbe, prāvests Alberts Virbulis, prāvests Pauls Rozenbergs, mācītājs Artūrs Siļķe un Latvijas baznīcas kasieris Krišjānis Šlosbergs (2.pielikums).

1946.gada 21.februārī čeka arestēja K.F.Irbi par pretpadomju darbību.

1946.gada 25.februārī čeka arestēja A.Siļķi par pretpadomju darbību.

1946.gada 27.februārī čeka arestēja P.Rozenbergu par pretpadomju darbību.

Tādējādi no Virsvaldē darbojošiem 5 cilvēkiem palika tikai 2 (3.pielikums).

Taču Latvijas baznīcas Virsvaldes leģitīmai sēdes norisei un jebkādu lēmumu pieņemšanai bija imperatīvi noteikts kvorums – *ne mazāk kā 3 Latvijas baznīcas Virsvaldes locekļi* - saskaņā ar Latvijas baznīcas satversmes 67.punktu.

Turklāt saskaņā ar Latvijas baznīcas satversmes 1.punktu šī baznīca aptvēra tikai “*evaņģēliskās luteriskās ticības iedzīvotājus Latvijā*”, nevis jebkādus šīs ticības iedzīvotājus ārpus Latvijas.

Nemot vērā minēto, Latvijas baznīcas legītīma darbība Latvijā tika pārtraukta 1946.gada 27.februāra vakarā, kad tika arestēts P.Rozenbergs, un tā savu tiesisko statusu un darbību **nav atjaunojusi līdz pat šim brīdim ne Latvijā, ne citur pasaulē.**

Tāču tā kā sovjetizācijas mērķis bija „pieslēgt” Baltijas reģionu padomju režīma sistēmai, integrēt to šajā sistēmā, Padomju vara bija ieinteresēta radīt šķietamību, ka tā ļauj Latvijas baznīcai turpināt darboties, lai neradītu lieku spriedzi tās okupētajā teritorijā un attiecībās ar Otrā pasaules kara sabiedrotajiem, it īpaši ASV, kuri ticības brīvībai atvēlēja īpašu vietu savās vērtību sistēmās (skat. arī *Linards Rozentāls. Izdzīvošana. Sinodālais pārvaldes princips Latvijas Evaņģēliski luteriskajā baznīcā 1948.-1984.gadā. Opera Theologica Universitatis Latviensis. Tomus III. Rīga: LU Akadēmiskais apgāds, 2017. 89.-93.lpp.*).

1946.gada 8.martā plkst.14.00 Alberts Virbulis un Krišjānis Šlosbergs pēc RKLP pilnvarotā V.Šeškeņa plāna izveidoja un uzsāka Latvijas PSR Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas (*turpmāk – Organizācija*) darbību (4.pielikums), šo jaunizveidoto reliģisko organizāciju maskējot ar Latvijas baznīcas „izkārtni” (skat. arī *Jouko Talonens. Baznīca staļinisma žņaugos. Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīca padomju okupācijas laikā no 1944. līdz 1950.gadam. Rīga: Luterisma mantojuma fonds, SIA, 2009. 231.-233.lpp.*).

1948.gada 14.martā Organizācijai tika pieņemta „Latvijas PSR Evaņģēliskās – Luteriskās Baznīcas satversme” (5.pielikums).

1948.gada rudenī savas darbības turpināšanai iesniedzēja reliģiskā organizācija „Liepājas Krusta evaņģēliski luteriskā draudze” (*turpmāk – Draudze*) bija spiesta saistīties ar totalitārā komunistiskā režīma ar noziegumiem izveidoto Organizāciju.

1990.gada 4.maijā Latvijas tauta, kas neatzina okupācijas režīmus, pretojās tiem un atguva brīvību, atjaunoja valstisko neatkarību uz valsts nepārtrauktības pamata, tā godinot savus brīvības cīnītājus, pieminot svešo varu upurus, nosodot komunistisko un nacistisko totalitāro režīmu un to noziegumus saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes (*pieņemta 15.02.1922.*) preambulas trešo daļu.

1991.gada 25.februārī LPSR baznīca antikonstitucionāli ieregistrējās neatkarīgajā Latvijas Republikā jau kā reliģiskā organizācija „LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA”, vienotais Reģ.Nr. 90000159994, ar savu pārvaldes institūciju Konsistoriju, iegūstot arī juridiskās personas statusu (6.pielikums).

Tādējādi Padomju Sociālistisko Republiku Savienības (PSRS) reliģiskā organizācija šķietami tiesiski leģitimizēja un turpināja savu antikonstitucionālo darbību neatkarīgajā Latvijas Republikā.

Minēto maldu, viltus un spaidu dēļ 1991.gada 27.martā Draudze turpināja savu saistību ar Organizāciju.

Atklājoties patiesībai par Organizāciju un Organizācijas turpināto spaidu dēļ, 2016.gada 5.jūnijā Draudze tiesiski izbeidza savu saistību ar šo totalitāro Organizāciju, kā rezultātā šobrīd Draudze ir iesaistīta vairākās procesā esošās tiesvedībās ar Organizāciju (*kā pieteicēja un trešā persona ir iesaistīta apvienotajā administratīvajā lietā Nr. A420307816, bet kā atbildētāja civillietā Nr.C20130517, kurā Organizācija mēģina atņemt Draudzei vēsturiski piederīgo īpašumu, kas Organizācijai nekad nav piederējis un par kuru Organizācija nekad nav nesusi izdevumus (skat. arī Likumprojekta anotāciju).*

Minētās tiesvedības skar arī Organizācijas likumīgo stāvokli, statusu un tās satversmes atsevišķu punktu atbilstību likumam.

Par Latvijas Evaņģēliski Luterisko Baznīcu ārpus Latvijas (turpmāk – LELBĀL):

Draudze mēģina noskaidrot ne tikai patiesību par Organizāciju, bet arī patiesību par LELBĀL, kurā pati ir it kā iestājusies, iespējams, maldu dēļ.

Tāču kopš 2017.gada 8.jūlija Draudze ir noteikti norobežojusies no LELBĀL darbības līdz tiks noskaidrota vismaz juridiskā patiesība par to.

Atbildot uz jautājumu, kas ir LELBĀL, savā tīmekļa vietnē (http://www.lelbal.org/lv/?ct=kas_ir_lelbal), LELBĀL norāda pretrunīgas ziņas, pirmkārt, ka LELBĀL “izveidoja latviešu bēgļi pēc Otrā pasaules kara”, bet, otrkārt, ka pēc LELB sašķelšanās divās daļās “viena daļa darbojās Latvijā ar visādiem Padomju iekārtas ierobežojumiem un stingrā čekas uzraudzībā; otra daļa brīvi darbojās ārzemēs”.

Proti, ja LELBĀL ir Latvijas baznīcas darbības turpinātāja, tad tā nav ārvalstīs dibināta organizācija, un otrādi.

Savukārt LELBĀL mēģinājums savu Latvijas baznīcas pēcteces statusu apstiprināt, izmantojot Latvijas Republikas Satversmes tiesu lietā Nr.2017-18-01, pamatoti izrādījās nesekmīgs, jo „religiskās organizācijas statusa nepārtrauktība, ievērojot Satversmē ietvertos principus, tostarp valsts nepārtrauktības principu, var tikt konstatēta, izskatot jautājumu par juridiska fakta konstatēšanu. Šāda jautājuma izskatīšana atbilstoši Civilprocesa likuma 288.pantam ir vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetencē” (skat. Satversmes tiesas sprieduma lietā Nr.2017-18-01 14.punktu, 20.lpp.).

Šobrīd Latvijā ir ierosināta arī tiesvedība, kurā apstrīdēts ziņas patiesums par to, ka LELBĀL ir Latvijas baznīcas turpinātāja.

Līdzīgi kā Organizācija arī LELBĀL izvairās no mediācijas ar Draudzi, un šāda nemotivēta izvairšanās no mediācijas kļūdē komunikāciju, sapratni un uzticēšanos, rada aizdomas par savtīgumu un rada telpu, kurā nav iespējams izveidot veselīgas attiecības starp LELBĀL un tās it kā apvienotajām draudzēm, kā arī nav realizējama LELBĀL leģitīma un atbildīga darbība Latvijā.

Iespējams, ka LELBĀL ir 2011.gadā divu vai vairāku personu ar sabiedrības līgumu Ņujorkā izveidota un inkorporēta kopa ar nosaukumu „Latvijas Evaņģēliski Luteriskā Baznīca ārpus Latvijas”, taču šobrīd nav zināmas ne šīs personas, ne šo personu patiesā griba, ne līgumiski noteiktās tiesības un pienākumi.

Minētās šaubas par LELBĀL patieso identitāti pastiprina fakts, ka pēc LELBĀL arhibīskapa Elmāra Ernsta Roziša lūguma tieši Organizācijas Konsistorija 1997.gada 11.novembrī pieņēma lēmumu reģistrēt Latvijā autonomu draudzi ar nosaukumu „LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCĀS ĀRPUS LATVIJAS PĀRSTĀVniecība LATVIJĀ”.

1998.gada 12.maijā minētā draudze ar šādu nosaukumu un ar Latvijas Republikas Tieslietu ministrijas Sabiedrisko un reliģisko lietu departamenta direktora Ringolda Baloža svētību (1998.gada 11.maija atzinuma Nr.15-2.1/80 veidā) arī tika reģistrēta ar Nr.90000507021 (šobrīd šo draudzi pārstāv Lauma Zuševica un Kārlis Žols).

Vēršam uzmanību, ka LELBĀL un Latvijā un ārvalstīs esošās draudzes nav viens un tas pats, tās savstarpēji pastāv uz vienlīdzības pamatiem un kādas personas, lai kas tā arī būtu, ticība maldi nepadara šos maldus par patiesību.

Par Likumprojektu:

1. Likumprojekts paredz papildināt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likumu ar preambulu, kurā starp visu citu noteikts, ka „Latvijas evaņģēliski luteriskā Baznīca vēsturiski izveidojusies luteriskās reformācijas ietvaros 16.gadsimtā, darbību sākusi pirms Latvijas valsts dibināšanas, nepārtraukti darbojusies Latvijā arī okupāciju laikā. Baznīca savas iekārtas pamatus ir noteikusi 1928.gadā, ko pilnveidojusi 2016.gada Baznīcas satversmē. Atbilstoši 1928.gada Baznīcas satversmei baznīca ir apvienojusi visus evaņģēliski luteriskās ticības iedzīvotājus Latvijā arī laikposmā no 1940. līdz 1991.gadam” un ka „Latvijas Republika ir atzinusi un ar šo likumu apstiprina Baznīcas darbības nepārtrauktību Latvijā un to, ka tā ir vienīgā tiesību pārmantotāja tai Baznīcai, kas darbojās Latvijā līdz 1940.gadam”.

Taču minētais, ievērojot izklāstītos apstākļus un šim iesniegumam pievienotos rakstveida pierādījumus, visticamāk, ir **melī** (apzināti izteikti apgalvojumi, kas ir pretrunā ar patiesību).

Visticamāk, jo šo gadu laikā, tajā skaitā notiekošajās tiesvedībās, Organizācija nav pierādījusi pretējo.

Iespējams, ka Likumprojekts ir kārtējais Organizācijas savtīgais mēģinājums melus par savu identitāti „šķietami tiesiski” noslēpt zem juridiskās patiesības plīvura, šoreiz jau izmantojot Saeimu, jo Likumprojekta preambulā minētajam nav pierādījumu un, mūsaprāt, tādu nemaz nevar būt.

Kārtējais mēģinājums, jo iepriekšējais bija ar anotāciju Tieslietu ministrijas izstrādātajam likumprojektam „Rīgas Svētā Pētera baznīcas likums” (Nr.856/Lp12), kurš netika atbalstīts Latvijas Republikas Saeimas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas kā atbildīgās komisijas pamatoto šaubu dēļ (skat. arī <https://ltv.lsm.lv/lv/raksts/21.04.2017-kultursoks.-kas-bus-saimnieks-sv.-petera-baznicao.id95698/>).

Turklāt Likumprojekta preambulā minētais, ka „*Latvijas evaņģēliski luteriskā Baznīca vēsturiski izveidojusies luteriskās reformācijas ietvaros 16.gadsimtā, darbību sākusi pirms Latvijas valsts dibināšanas*”, ir pat absurds, jo pirmo reizi Latvijas vēsturē Latvijas baznīca tika izveidota un savu darbību uzsāka tikai 1922.gadā, bet Organizācija tika izveidota vēl vēlāk, 1946.gada 8.martā plkst.14.00.

2. Likumprojekta 3.punktā izteikts priekšlikums izteikt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma 3.panta pirmo daļu jaunā redakcijā:

„(1) Baznīcai ir juridiskās personas statuss un no tā izrietošās tiesības. Juridiskās personas statuss var būt Baznīcai piederīgai draudzei, Baznīcas struktūrvienībai, nodaļai vai citai institūcijai un iestādei, kas iegūst juridiskās personas un reliģiskās organizācijas tiesisko statusu atbilstoši Baznīcas satversmei un šim likumam.”

Šāds priekšlikums ir prettiesisks, jo:

a) baznīcai nevar piederēt draudzes, jo, pirmkārt, saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 3.panta pirmo daļu baznīcas un draudzes ir atšķirīgas reliģiskās organizācijas (*baznīcas apvieno draudzes, bet draudzes apvieno ticīgos*), otrkārt, saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 3.panta trešo daļu Latvijā baznīcas tikai apvieno šajā likumā noteiktajā kārtībā reģistrētās vienas konfesijas draudzes, nevis pārņem savā varā tās kā vergus,

b) jebkura draudze Latvijā ir autonoma saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 3.pantu, tajā skaitā autonomas ir arī tās draudzes, kas ir iestājušās kādā reliģiskajā savienībā (*baznīcā*), līdzīgi kā Latvija pēc iestāšanās Eiropas Savienībā nav zaudējusi savu neatkarību,

c) Latvijā kā tiesiskā valstī jebkurai draudzei kā reliģiskajai organizācijai ir tiesības reģistrēties un iegūt juridiskās personas statusu saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 8.pantu un 13.panta pirmo daļu neatkarīgi no jebkādas citas reliģiskās organizācijas gribas, tajā skaitā neatkarīgi no Organizācijas satversmes un Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma,

d) nav skaidrs, kas tiek saprasts ar jēdzienu „*reliģiskās organizācijas tiesiskais statuss*” un ar ko tas atšķiras no jēdziena „*reliģiskās organizācijas juridiskās personas statuss*”, un vai vispār atšķiras.

3. Likumprojekta 3.punktā izteikts priekšlikums izteikt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma 3.panta trešo daļu jaunā redakcijā:

„(3) Valsts atzīst Baznīcas tiesības interpretēt Bībeles Svētos Rakstus, formulēt savu mācību (doktrīnu) un to sludināt, veidot savu iekšējo dzīvi, savu organizatorisko struktūru un misiju. Baznīcas satversmes un no tās izrietošo iekšējo noteikumu piemērošanu tiesīga interpretēt tikai pati Baznīca.”

Šāds priekšlikums ir prettiesisks, jo baznīcas satversmei ir jāatbilst likumam un tā nevar apdraudēt cilvēka tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 8.panta otro daļu, pretējā gadījumā šādi baznīcai var atteikt reģistrāciju vai jau reģistrētas baznīcas darbību var izbeigt ar tiesas nolēmumu saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 18.pantu.

Turklāt reliģisko organizāciju darbības atbilstību likumam uzrauga tiesībaizsardzības iestādes saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 5.panta sesto daļu.

Ievērojot minēto, jebkuras baznīcas satversmes ir tiesīgas interpretēt draudzes, kuras ir saistītas ar attiecīgajām baznīcām, tiesībaizsardzības iestādes, Uzņēmumu reģistrs un visbeidzot tiesa, kurai ir pienākums noskaidrot objektīvo patiesību saskaņā ar likuma „Par tiesu varu” 17.panta

pirmo daļu, savukārt jebkurai draudzei ir tiesības uz tiesu aizsardzību, tajā skaitā pret baznīcām un to satversmju prettiesiskajām normām, saskaņā ar likuma „Par tiesu varu” 3.pantu.

Šī priekšlikuma *par Organizācijas izņēmuma tiesībām satversmes interpretēšanā* aplūkošana kopā ar priekšlikumu izmaiņām Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma 5.panta ceturtajā daļā *par mantisko attiecību risināšanu Baznīcas satversmē noteiktajā kārtībā*, mūsaprāt, padara par acīmredzamu Organizācijas savtīgumu šāda Likumprojekta virzīšanā.

4. Likumprojekta 3.punktā izteikts priekšlikums izteikt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma 3.panta sesto daļu jaunā redakcijā:

„(6) Baznīcas kartotēkās esošā informācija par draudžu locekļiem un veiktajām svētdarbībām tiek glabāta neierobežotu laiku Baznīcas noteiktajā kārtībā, ievērojot likumā paredzētos vispārīgos personas datu apstrādes principus. Gadījumā, ja draudzes sapulcē tiek pieņemts lēmums, ka draudze pārstāj darboties kā Baznīcai piederīga draudze, tās darbība tiek izbeigta ar lēmuma pieņemšanas brīdi un par to tiek paziņots reģistra iestādei. Šādā gadījumā ir uzskatāms, ka draudzes locekļi ir individuāli izstājušies no Baznīcai piederīgas draudzes, tā tiek likvidēta un draudzes kartotēkā esošā informācija tiek nodota glabāšanā Baznīcai.”

Likumprojekta 5.punktā izteikts priekšlikums papildināt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likumu ar 4¹.pantu šādā redakcijā:

„(1) Paziņojumu par Baznīcu vai Baznīcai piederīgas draudzes, struktūrvienības, nodaļas vai citas institūcijas, kā arī iestādes dibināšanu, darbības izbeigšanu, darbības atjaunošanu, reorganizāciju, maksātnespēju, likvidēšanu, izmaiņām vadības sastāvā un amatpersonām, kas ir tiesīgas pārstāvēt reliģisko organizāciju vai iestādi, kā arī izmaiņām Baznīcas satversmē vai nolikumā reģistra iestādei iesniedz Virsvalde. Paziņojumu ir tiesīgs parakstīt Baznīcas galva, Virsvaldes sekretārs vai viņu pilnvarota persona [..]”

Šādi priekšlikumi ir prettiesiski, jo:

a) baznīcai nevar piederēt draudzes, jo, pirmkārt, saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 3.panta pirmo daļu baznīcas un draudzes ir atšķirīgas reliģiskās organizācijas (*baznīcas apvieno draudzes, bet draudzes apvieno ticīgos*), otrkārt, saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 3.panta trešo daļu Latvijā baznīcas tikai apvieno šajā likumā noteiktajā kārtībā reģistrētās vienas konfesijas draudzes, nevis pārņem savā varā tās kā vergus,

b) Latvijā kā tiesiskā valstī jebkurai draudzei kā reliģiskajai organizācijai ir tiesības reģistrēties un iegūt juridiskās personas statusu saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 8.pantu un 13.panta pirmo daļu neatkarīgi no jebkādas citas reliģiskās organizācijas gribas, tajā skaitā neatkarīgi no Organizācijas satversmes un Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma,

c) Latvijā kā tiesiskā valstī jebkurai draudzei kā reliģiskajai organizācijai ir tiesības gan iestāties, gan izstāties no reliģiskās savienības (*baznīcas*) saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 17.panta ceturto daļu. Arī Administratīvā apgabaltiesa administratīvajā lietā Nr.A420307816 sava 2018.gada 12.marta sprieduma 20.punktā atzina, ka draudzēm kā patstāvīgām reliģiskām organizācijām ar juridiskās personas statusu ir tiesības izstāties no baznīcām savas darbības turpināšanai un ka šīs „*tiesības darboties autonomi no kādas konkrētas reliģiskās savienības aizsargā arī Latvijas Republikas Satversmes 99.pants un Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 9.pants, kas paredz ikviena tiesības uz domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību. Šīs tiesības ietver arī brīvību mainīt savu reliģisko pārliecību vai ticību un nodoties savai reliģijai vai ticībai, kā vienatnē tā kopā ar citiem, publiski vai privāti, piekoptot kultu, izpildot reliģiskas vai rituālas ceremonijas un sludinot mācību*”,

d) padara par neiespējamu draudzēm izstāties no baznīcas un turpināt savu darbību pretēji Latvijas Republikas Satversmes 99.pantā un Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 9.pantā garantētajai brīvībai.

Organizācija tiesvedībās atklāti demonstrē savu subjektīvo un antikonstitucionālo pieņēmumu, ka draudzes baznīcā var iestāties, bet izstāties nevar (*piemēram, skat. administratīvajā lietā A420307816 Administratīvās apgabaltiesas sprieduma 7.1.punktu un noklausīties 2017.gada 14.jūnija tiesas sēdes audio ierakstu 45:22*).

Tādējādi Organizācija ar šādu priekšlikumu grib iegūt „šķietami likumīgas” tiesības turēt verdzībā (*nebrīvē*) visas draudzes, kuras tā apvieno, neatkarīgi no tā, vai tās to apzinās vai nē.

Mūsaprāt, Organizācijas farizejiskā manipulēšana ar Kristus miesu ir ļauna, jo, pirmkārt, Kristus miesa nekādi nav atkarīga no Organizācijas esamības, bet gan no ticīgo un draudžu esamības, otrkārt, Organizācijas mēģinājumi ar likumu panākt sevis atzīšanu par labo ganu (*tādējādi ar valsts akceptu iegūstot „absolūto” varu jeb monopolizējot Dieva „pazīšanu” starp evaņģēliskās luteriskās ticības iedzīvotājiem Latvijā*) līdzinās vilka mēģinājumiem ar uzvilktu jēra ādu un daiļrunību, kurai vajadzīgs spēks, lai dzīvotu bez īstenības, iestāstīt avīm, tajā skaitā tām, kas ar viltu, maldiem un spaidiem sadzītas savtīgajos upurjēru krātiņos tempļa sienām ieskautajā pagalmā, ka tās ir un paliks brīvas (!?)

Organizācijas publiski izteiktās „rūpes” par Uzņēmuma reģistra un tiesu noslogotību, kas būtu atvieglājama ar Likumprojektu, mūsaprāt, patiesībā ir mēģinājums uzurpēt Uzņēmuma reģistra un tiesu varu.

5. Likumprojekta 6.punktā izteikts priekšlikums izteikt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma 5.panta ceturto daļu jaunā redakcijā:

„(4) Baznīcas un Baznīcai piederīgas draudzes, struktūrvienības, nodaļas vai citas institūcijas un iestādes mantiskās attiecības tiek risinātas Baznīcas satversmē noteiktajā kārtībā. Ja kāda no Baznīcai piederīgām draudzēm likvidējas vai tiek likvidēta, jo ir pārstājusī darboties kā Baznīcai piederīga draudze, tās manta pāriet Baznīcas īpašumā Baznīcas satversmē noteiktajā kārtībā. Likvidēto Baznīcas struktūrvienību, nodaļu vai citu institūciju un iestāžu manta pāriet Baznīcas īpašumā vai valdījumā Baznīcas satversmē noteiktajā kārtībā.”

Likumprojekta 6.punktā izteikts priekšlikums papildināt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma 5.pantu ar piekto daļu šādā redakcijā:

„(5) Baznīca ir atbrīvota no valsts nodevas par īpašuma tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā, ja notiek īpašuma tiesību pāreja starp Baznīcu un Baznīcai piederīgu draudzi, struktūrvienību, nodaļu, citu institūciju un iestādi vai starp Baznīcai piederīgām draudzēm.”

Šādi priekšlikumi ir prettiesiski, jo:

a) baznīcai nevar piederēt draudzes, jo, pirmkārt, saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 3.panta pirmo daļu baznīcas un draudzes ir atšķirīgas reliģiskās organizācijas (*baznīcas apvieno draudzes, bet draudzes apvieno ticīgos*), otrkārt, saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 3.panta trešo daļu Latvijā baznīcas tikai apvieno šajā likumā noteiktajā kārtībā reģistrētās vienas konfesijas draudzes, nevis pārņem savā varā tās kā vergus,

b) Latvijā kā tiesiskā valstī jebkurai draudzei kā reliģiskajai organizācijai ir tiesības izstāties no reliģiskās savienības (*baznīcas*) saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 17.panta ceturto daļu un turpināt savu darbību (*tas ir, draudzēm ir tiesības izstāties no baznīcām bez darbības izbeigšanas, bez reorganizācijas, bez likvidācijas*), nezaudējot sev vēsturiski piederošos īpašumus, it īpaši tos, kuri nekad nav piederējuši Organizācijai un par kuriem Organizācija nekad nav nesusi izdevumus,

c) ir klajā pretrunā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 4. un 9.pantam, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas Pirmā protokola 1.pantam un Latvijas Republikas Satversmes 91., 99., 102., 105.pantam, proti, ar īpašumu atņemšanu nosacītas tiesības uz domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību liecina par draudžu paverdzināšanu, nevis brīvību,

d) atbrīvošana no valsts nodevas kopsakarā ar minēto ir ne tikai Organizācijas savtīguma kārtējā izpausme, bet arī nekaunība jeb narcisms, kas Organizācijai piešķir īpašas un nepamatotas privilēģijas pretstatā citām personām.

Šobrīd tiesvedībās apstrīdētais Organizācijas satversmes 54.punkta pirmais teikums nosaka, ka „kādas draudzes likvidēšanās gadījumā vai gadījumā, ja draudze pārstāj darboties kā LELB draudze, tās un tās dibināto iestāžu īpašums pāriet LELB īpašumā”, taču ar šo priekšlikumu Organizācijas demonstrē savu arvien pieaugošo alkātību, jo tagad draudzēm, kas izstājas no savienības ar to, jau grib atņemt ne tikai īpašumu, bet arī visu mantu.

Jēdzieni „īpašums” un „manta” nav sinonīmi (*skat. Augstākās tiesas 2017.gada 31.janvāra spriedumu lietā SKC-69/2017 (C30171108) 12.3.punktu*), proti, jēdziens „manta” tiek lietots attiecībā uz lietas lietošanu, nevis attiecībā uz īpašuma tiesībām uz lietu.

Pēc Organizācijas loģikas, arī Lielbritānijai pēc BREXIT visa manta būtu jāatdod Briselei.

Tā kā īpašumu var iegūt tikai ar piegūšanu, pieaugumu, ieilgumu un nodošanu, Organizācija ar Likumprojektu ļaunā ticībā grib izmantot likumdevējus, lai viņi piešķir ar likumu tai tiesības atņemt draudzēm (*kas izstājas no Organizācijas*) piederošos īpašumus un mantu.

Savukārt priekšlikums papildināt Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likuma 5.pantu ar sesto daļu ir vērsts tikai uz nākotni, bet nekādi neatbrīvo no slimas atkarības (*nebrīves*) aptuveni 286 no Organizācijā jau esošajām draudzēm.

6. Papildu šaubas par Organizācijas labprātību un labticību rada gan tās vairākkārtīgā atteikšanās no mediācijas minētajās tiesvedībās, gan vienīgais piedāvājums izmantot mediāciju, kas pēc būtības bija Draudzei adresēts **ultimāts** (7.pielikums).

Tajā Organizācija izteica savu gatavību mediācijas procesam tikai tad, ja iestāsies atliekošie nosacījumi, kas **tiesiski nav iespējami, jo liek melot un slēpt patiesību**:

1) tā kā pienācīgi un labā ticībā atrunātā reliģiskās organizācijas „LATVIJAS EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀ BAZNĪCA” saīsinājuma “LPSR baznīca” lietošana bija pamatota, tiesiska, pareiza un atbilstoša likumam, ko atzina arī tiesa, nevarēja pārtraukt prettiesiski izmantot to, ko izmantoja tiesiski un ko izmantot prettiesiski nebija pat domu un gribas;

2) prasījumi:

a) atsaukt tiesvedībās iesniegtos pierādījumus (*ziņas*) par “LPSR baznīcu” un “LELB *legimitātes un tiesību pārmantojamības apšaubīšanu*”,

b) atvainoties “LELB” par šo pierādījumu iesniegšanu tiesā,

c) atzīt “LELB kā līdz 1940.gadam pastāvējušās LELB tiesību mantinieci”,

acīmredzami bija prasījumi melot un ņemt līdzdalību sabiedrības maldināšanas atbalstīšanā.

Taču neatkarīgi no minētā ultimāta Draudze atbalstīja un atbalsta Organizācijas atvērtību mediācijai, tādēļ cerībā, ka tā tomēr piekritīs mediācijai bez tiesiski neiespējamiem nosacījumiem, Draudze šobrīd mēģina izvairīties no saīsinājuma “LPSR baznīca” lietošanas attiecībā uz Organizāciju.

7. 2018.gada 26.aprīlī Latvijas Republikas Satversmes tiesa pieņēma spriedumu lietā Nr.2017-18-01, turpmāk – Spriedums.

Spriedumā (25.2.punkts, 42.lpp.) tiesa norādīja, ka pat gadījumā, ja „*reliģiska kopiena sašķēlas, tad valstij ir pienākums palikt neitrālai un objektīvai un atturēties no jebkādiem pasākumiem, kuru rezultātā priekšroka tiktu dota vienam vai otram reliģiskas kopienas vadītājam vai kuri būtu vērsti uz reliģiskas kopienas piespiešanu pretēji tās vēlmēm pakļauties vienotai vadībai. Šādā gadījumā valstij nav jāatbalsta neviens reliģiskais atzars pretstatā citiem. Valstij nav jānovērš konflikta iemesli, un tā nedrīkst atteikties no plurālisma*”.

Ievērojot minēto kopsakarā ar izklāstītajiem apstākļiem un iesniegtajiem pierādījumiem, Likumprojekts nekādi tiesiski nav atbalstāms.

Satversmes tiesa ar Sprieduma publicēšanas dienu atzina Reliģisko organizāciju likuma 7.panta trešo daļu un 8.panta ceturto daļu par neatbilstošām Latvijas Republikas Satversmes 99. un 102.panta tiesību normām (*Sprieduma 25.2.punkts, 43.lpp., nolēmuma daļas 2.punkts*), proti, šobrīd luterāņu draudzēm ir tiesības izveidot Latvijā jaunas luterāņu reliģiskās savienības (*baznīcas*), kā arī atjaunot Latvijas baznīcas darbību Latvijā, kuras darbība tika noziedzīgi pārtraukta no komunistiskā totalitārā režīma puses un kura savu tiesisko statusu un darbību **nav atjaunojusi līdz pat šim brīdim ne Latvijā, ne citur pasaulē**.

Ievērojot minēto, Likumprojekts nav atbalstāms, bet esošais Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas likums un tā spēkā esamība ir pārskatāma.

8. Tā kā Latvijas baznīcas darbība tika pārtraukta 1946.gada 27.februārī, tās 1928.gada satversmes darbība arī tika pārtraukta, un kopš tā laika nav bijusi atjaunota, proti, Latvijas baznīcas un tās 1928.gada satversmes nepārtrauktība nav konstatēta un, mūsaprāt, tiesiski arī nav konstatējama.

Piemēram, pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas deklarācijas pieņemšanas 1990.gada 4.maijā Latvijas Republikas nepārtrauktība tika panākta, līdz 1993.gada 6.jūlijam pakāpeniski atjaunojot Latvijas Satversmes Sapulces 1922.gada 15.februāra kopsēdē pieņemtās Latvijas Republikas Satversmes darbību pilnā apmērā.

Satversmes tiesa Spriedumā (14.punkts, 20.lpp.) norāda, ka „religiskās organizācijas statusa nepārtrauktība, ievērojot Satversmē ietvertos principus, tostarp valsts nepārtrauktības principu, var tikt konstatēta, izskatot jautājumu par juridiska fakta konstatēšanu. Šāda jautājuma izskatīšana atbilstoši Cīvilprocesa likuma 288.pantam ir vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetencē”.

Ņemot vērā minēto, Likumprojekts nav atbalstāms, bet Organizācijai savas patiesās identitātes konstatēšanai (*statusa un likumīgā stāvokļa noskaidrošanai*) ir jāvērsas vispārējās jurisdikcijas tiesā, nevis Saeimā, Tieslietu ministrijā vai kur citur.

9. Jāņem vērā, ka Tieslietu ministrijai un amatpersonām likumā nav paredzētas tiesības sniegt personām, tajā skaitā Organizācijai, viedokli un nostāju kādā jautājumā.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturtajā daļā ietverto valsts pārvaldes iestāžu interešu neesamības principu – valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu.

Tāču Organizācija savu subjektīvo viedokli, tajā skaitā par savu vēlamo identitāti, mēģina pamatot nevis ar pierādījumiem, visticamāk, to neesamības dēļ, bet ar Tieslietu ministrijas un citu personu sniegtajiem viedokļiem, kas bieži ir subjektīvi, tendenciozi (*Organizācijas interesēs*) un aplami un neveicina sabiedrības locekļu aizsardzību pret maldināšanu.

Tieslietu ministrijas motivācija būt subjektīvai un tendenciozai Organizācijas interesēs, visticamāk, izriet no gribas izvairīties no atbildības, jo tieši šī ministrija, kuru gan no 1995.gada decembra līdz 1998.gada novembrim, gan šobrīd vada tieslietu ministrs Dzintars Rasnačs no Nacionālās apvienības "Visu Latvijai!"-"Tēvzemei un Brīvībai/LNNK", ir atbildīga par Organizācijas antikonstitucionālu reģistrāciju atjaunotajā Latvijas Republikā un par tās antikonstitucionālās darbības turpināšanas pieļaušanu Latvijas Republikā.

Piemēram, lai gan Organizācijas it kā 23. Sinodes (*patiesībā – 15.Sinodes*) 2007.gada 5.jūnijā apstiprinātais un pagaidām spēkā esošais Organizācijas satversmes 54.punkta pirmais teikums, ka „*kādas draudzes likvidēšanās gadījumā vai gadījumā, ja draudze pārstāj darboties kā LELB draudze, tās un tās dibināto iestāžu īpašums pāriet LELB īpašumā*”, ir klajā pretrunā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 4. un 9.pantam, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas Pirmā protokola 1.pantam un Latvijas Republikas Satversmes 91., 102., 105.pantam un 99.panta pirmajam teikumam: „*Ikvienam ir tiesības uz domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību*”, Tieslietu ministrija, kurai saskaņā ar Reliģisko organizāciju likuma 5.panta piekto daļu ir jākārt valsts un reliģisko organizāciju attiecības, izliekas neredzam acīmredzamo, ka *ar īpašumu atņemšanu nosacītas tiesības uz domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību liecina par paverdzināšanu, nevis brīvību*.

Ievērojot visu minēto, Organizācijas publiskajā telpā paustais viedoklis (skat. http://www.lelb.lv/lv/?ct=lelb_zinjas&fu=read&id=2278), ka „*Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīca Latvijā (LELB) ir darbojusies nepārtraukti, un jau šobrīd spēkā esošie normatīvie akti nosaka, ka LELB ir tiesiskā mantiniece līdz 1940.gadam pastāvējušai LELB. To Latvijas valsts ir jau atzinusi, gan reģistrējot LELB 1991.gadā, gan atgriežot LELB un LELB draudzēm līdz 1940.gadam piederējušos īpašumus, gan slēdzot līgumu ar LELB 2004.gadā un arī izdodot likumu par LELB 2008.gadā*”, mūsaprāt, ir subjektīvs, aplams un maldinošs, un vērtējams kā kārtējais mēģinājums ar daiļrunību melus vērst par „*patiesību*”.

Visticamāk, Organizācija šādā veidā mēģina „izbīdīt” Likumprojektu, lai jau ar likumu nostiprinātu tās izveidoto **elka tēlu**., kuram būs sekot arī tiesām..., vienīgi tā cena tiek noklusēta..

Izvērtējot izklāstīto un pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 104.pantu un Saeimas Kārtības ruļļa 86.punktu,

lūdzam komisiju:

- 1. Pilnībā noraidīt Likumprojektu.***
- 2. Nepieciešamības gadījumā sabiedrības līdzdalības ietvaros pieaicināt Draudzi Likumprojekta izskatīšanā.***

Pielikumā : 1. Latvijas Evanģēliskās Luteriskās Baznīcas 1928.gada 26.janvārī pieņemtās satversmes kopija uz 20 lp.

2. Latvijas baznīcas Virsvaldes 1945.gada 10.aprīļa dokumenta Nr.2369 no Latvijas Nacionālā arhīva (*fonds Nr.1448; apraksts Nr.1; lieta Nr.49; lapa Nr.59*) un tā notariālā tulkojuma apliecināta kopija uz 3 lp.

3. LPSR baznīcas archibiskapa dokumenta no Latvijas Nacionālā arhīva (*fonds Nr.1448; apraksts Nr.1; lieta Nr.231; lapa Nr.25*) apliecināta kopija uz 1 lp.

4. 1946.gada 8.marta LPSR baznīcas protokoli par tās izveidošanu un darbības uzsākšanu no Latvijas Nacionālā arhīva (*fonds Nr.1448; apraksts Nr.1; lieta Nr.49; lapa Nr.42-46*) un to notariālā tulkojuma apliecināta kopija uz 11 lp.

5. Latvijas PSR Evanģēliskās – Luteriskās Baznīcas satversmes apliecināta kopija uz 10 lp. (*Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra LPSR baznīcas lietas 1.sējuma 85.-94.lp.*).

6. Latvijas Republikas Ministru Padomes Reliģijas lietu departamenta 1991.gada 25.februāra lēmuma Nr.20 un reliģiskās organizācijas statūtu reģistrācijas apliecības apliecināta kopija uz 2 lp. (*Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra LPSR baznīcas lietas attiecīgi 1.sējuma 244.lp. un 2.sējumā*).

7. Organizācijas 22.11.2017. dokumenta Nr.VV/553 un tā pielikuma (*izraksta no 14.11.2017. Virsvaldes prezidija sēdes protokola Nr.21 par mediācijas procesa uzsākšanas priekšnosacījumiem*) apliecinātas kopijas kopā uz 3 lp.

P.s. Šo iesniegumu kopā ar pielikumiem var skatīt arī mājaslapā:
<https://www.kalpot.lv/latviesu-luteranu-vesture/>

Draudzes priekšnieces vietniece

/Anita Skaidrīte Rupeika/

Draudzes mācītājs

/Mārtiņš Urdze/